

Вони чесно виконували свій військовий обов'язок

15 лютого - двадцять перша річниця виведення радянських військ із Афганістану. Це пам'ятна дата для тих, хто воював в Афганістані, і для їхніх рідних і близьких.

Саме тоді в далекі 80-ті у світі відбувалося жорстке політичне військове та ідеологічне протистояння двох супердержав - СРСР та США. І більшість війн, міжнародних конфліктів були проявами цього безкомпромисного суперництва. Часто неоголошені війни між супердержавами тривали на території інших країн. Не була винятком і Афганська війна.

Радянський Союз захищав свої геополітичні інтереси. Дві політичні системи жорстко протистояли одна одній, знаходячись у стані холодної війни. Американські стратегічні ракети, що розміщувалися на території ФРН, яка входила до блоку НАТО, за дальністю сягали Уралу, а ракети блоку НАТО, котрі базувалися на території Ірану, накривали територію СРСР аж до Далекого Сходу. У 1978 році в Ірані відбулася мусульманська революція і тому бази НАТО з цієї країни прибрали. Друга частина території СРСР, яка простягалася від Уралу й до Далекого Сходу, для американських ракет виявилася недосяжною. США стосовно Афганістану мали свої плани - це був ідеальний плацдарм для розміщення ракет для завдання удару по СРСР.

Між Радянським Союзом і

Афганістаном, який заявив про свою соціалістичну орієнтацію, 5 грудня 1978 року був укладений договір про дружбу, добросусідство та співпрацю. Незважаючи на те, що для багатьох ті події малозрозумілі, з погляду того часу, в рамках радянської системи дії Радянського Союзу, який мав свої інтереси, були достатньо логічними та обгрунтованими.

Керівництво СРСР уважно спостерігало за подіями в сусідній країні. Рішення про введення радянських військ ухвалювалося з обмеженими завданнями і термінами. Передбачалося, що війська пробудуть на території Афганістану лише протягом декількох місяців, забезпечивши зміцнення нового політичного режиму.

Посилаючись на статтю 4 Договору, керівництво Афганістану майже 20 разів зверталося до СРСР за військовою допомогою.

Зважаючи на те, що США та інші багаті нафтові арабські країни стали озброювати та засилати на територію Афганістану опозиційні загани моджахедів і фактично проти цієї країни, яка була сусідньою державою з СРСР та мала спільний кордон протяжністю 2346 км, капіталістичний світ розпочав неоголошену війну. Радянський Союз 25 грудня 1979 року розпочав введення в Афганістан обмеженого контингенту радянських військ у складі 40-ої армії Туркестанського військового округу.

Солдати й офіцери були впевнені в благородності тієї місії, в якій вони брали участь. Тобто в допомозі афганському народові та захисті інтересів своєї Батьківщини. Ми не воювали з афганським народом. Основне завдання військового контингенту - охорона комунікацій, доріг, аеродромів, супровід автоколон із продовольством і недопущення проникнення з-за кордону бандформвань і диверсійних груп, караванів зі зброєю.

У той час Україна входила до складу СРСР, який був Батьківщиною наших солдатів і офіцерів.

Щоб відкинути брехню й перекручування фактів, коли у зв'язку зі зміною ідеології нам нав'язують думку, що СРСР вів в Афганістані загартівницьку війну, можна навести аргументи, які свідчать протилежно.

Між Афганістаном і СРСР із 1919 року підтримувалися дружні, рівноправні та добросусідські відносини. За допомогою Радянського Союзу в Афганістані було побудовано 115 промислових, енергетичних, сільськогосподарських та інших об'єктів.

Афганістану був наданий кредит 440 млн. доларів і 77 млн. доларів благодійної допомоги.

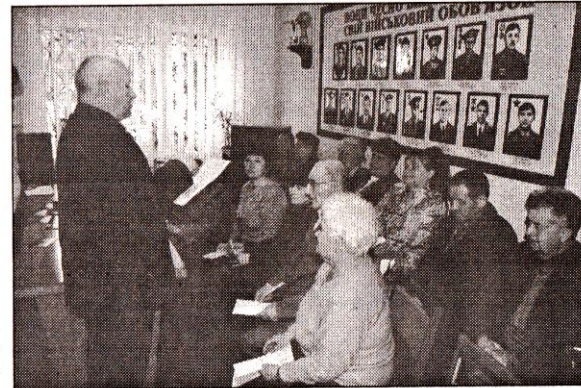
За допомогою СРСР в Мазарі-Шаріфі був побудований перший хімічний завод, у Джан-Алані - авторемонтний завод, дорожно-будівельний комбінат, бавовняно-ткацька фабрика - в Гульбахорі.

Надана допомога в побудові аеродромів у Кабулі, Баграмі, Шинданті, побудовано майже 2000 км бетонних і асфальтованих доріг. По суті, наші воїни були першими миротворцями в тій далекій східній країні, яка була на той час сусідкою СРСР, котрий мав свої цілі та інтереси, і в першу чергу - захищав свої південні рубежі.

Наші воїни чесно виконували свій військовий обов'язок, бо військова присяга не передбачала невиконання нака-

них, контужених, скалічених, понад 100 тисяч тих, хто переніс тяжкі захворювання. На жаль, багато воїнів-афганців вмирають, не доживши і до 40 років, даються ознаки перенесені рани та хвороби, душевні травми.

Головною метою діяльності Рівненської міської організації Української спілки ветеранів Афганістану (воїнів-інтернаціоналістів) є консолідація та координація зусиль ветеранів війни, сімей загиблих, їх об'єднання

зу, а тому їм немає в чому дорікати. Історики свідчать, що наші воїни виявили мужність і героїзм. Армія не програла жодного значного бою.

Україна ніколи не відмовлялася від своїх синів: 160 тисяч солдатів і офіцерів були відправлені на афганську війну з України, 3360 з них не повернулися додому, залишивши у вічному горі свої родини більш як 12000 поране-

у справі широкого і більш ефективного використання наявних можливостей, у забезпеченні захисту своїх законних політичних, економічних, соціальних прав, надання оздоровчої, медичної та матеріальної допомоги членам організації, в першу чергу інвалідам і сім'ям загиблих та померлих.

На сьогодні для ветеранів війни найбільшчим є квар-

тирне питання.

Відповідно до п. 14 ст.12 Закону України "Про статус ветеранів війни, гарантії їх соціального захисту" учасники бойових дій мають першочергове право на забезпечення житлом, а ті, хто дістав поранення, контузію або каліцтво під час участі в бойових діях чи при виконанні військового обов'язку, забезпечуються житлом протягом двох років з дня взяття на квартирний облік.

Проте насправді цій категорії громадян, яким уже по 45-50 років (а в черзі на житло майже 250 чоловік), за останні роки виділяли всього 1-2 квартири. Урожайним роком був 2005 рік, коли учасники бойових дій отримали 10 квартир.

За такого стану речей у цьому житті зрозуміло, що квартир вони не дочекаються. Незважаючи на життєві проблеми, ветерани афганської війни та інших локальних конфліктів твердо займають і підтримують позиції державності нашої Батьківщини, продовжують традиції батьків і дідів - ветеранів Великої Вітчизняної війни - і становлять єдиний рух ветеранів війни України, зберігають власні військові традиції та підтримують добрі зв'язки з ветеранами інших країн.

Василь СТАДНІЧУК голова Рівненської міської організації Української спілки ветеранів Афганістану, депутат Рівненської міської ради, учасник бойових дій в Афганістані